

L'ARTIFICI.

Un guàrdia urbà va advertir-lo de la inutilitat de la flora urbana. S'havia ajagut al mig d'una panera d'herbes de la Plaça de Catalunya, de cara al cel, amb un somriure de beatitud que robava el cor. Anava vestit d'una manera impecable, amb un trajo de color de rajola que hom estava disposat a qualificar d'entuvi com a molt atrevit i original. Per això, l'agent havia frenat el seu impuls inicial, que li aconsellava ficar-se de peus a la panera, agafar-lo per les solapes i tirar-lo flors enllà, a l'arena del passeig. En substitució d'aquesta idea, el guàrdia va quadrar-se, de punys a la cintura, i li preguntà:

-Es pot saber què feu aquí dintre?

-Ja ho podeu veure. Distrec l'oci.

-Però això està prohibit, home! Haurieu de saber-ho.

S'aixecà complimentós, collí una margarida amb un gest tan polit que les ordenances no podien tenir res a dir-hi, i amb la flor a la boca s'avançà fins a l'agent. Afectava una gran perplexitat:

-Doncs què en feu, els ciutadans, dels vostres pasturatges? La multitud s'anava apretant a llur voltant. L'urbà, absolutament fora de mare, optà per deseixir-se d'aquell assumpte, a base de fer prevaldre la seva autoritat.

-Apa, circuleu. No passa res, no hi ha res. Ja està tot arreglat!

Va anar-se'n rambles avall, amb la margarida als llavis, enlluernant els ciutadans amb el seu vestit rural de color de rajola.

Aquella nit havia somiat que la seva vida anava a donar un tomb decisiu, i sabia per experiència que els seus somnis no fallaven mai. De moment, va acordar suspendre totes les activitats en curs, a fi de donar a l'atzar una oportunitat raonable. Vagarejava durant to

el dia per la ciutat, ni massa lent, ni massa atrafegat, amb la cara radiant i la mirada alta.

A l'arribar sota el monument a Colom, entre la multitud de llocs destinats a caçar incauts, va descobrir-ne un que no enganyava: el de l'ocell que treu amb el bec un paper on està escrit el futur d'un hom. Se li acudí que l'atzar li ~~agar~~ airia que li facilités aquella ocasió de menar els seus passos. Va concertar, doncs, una "jugada" i l'ocell no va pensar-s'hi gens. Abastà un paper que tenia quelcom de suggestiu damunt dels altres i li allargà.

El text de l'oracle acusava una rara seguretat:

"Vas a l'encalç de l'Amor. Vigila. Si et trobes amb una noia rosa, cara bonica, abillada amb un vestit groc decorat amb creus blanques i que dugui un moneder de pell de cocodríl, no dubtis. Es ella. Empren-la"

Trobà que la profecia precisava massa. No es reservava cap sorti

da, i ~~en~~ a més no l'orientava d'una manera immediata.

Seguint un impuls irracional, girà esquena al port i s'enfilà al primer vint-i-u que s'entornava cap a Gràcia. Dret a la plataforma, amb el paper desplegat als dits, s'esforçava a fer donar als ulls tot el rendiment.

Excepcionalment, el tranvia anava tan de pressa, que gairebé no tocava de rodes a les vies. Però enfront del «Gambrinus» alentí la marxa, a fi que ell pogués veure bé una noia amb un vestit groc ple de creus blanques, rossa, bonica, amb un moneder de pell de cocdril sota el braç. Estava asseguda darrere una taula, sola, bevent una cervesa.

No dubtà gens. Saltà ~~xx~~ ^{del} vehicle de qualsevol manera, perdé el barret sota les rodes d'un taxi, que anava a encalçar-lo a ell, i es presentà davant de la noia tot sufocat:

-Es un cas excepcional, sabeu? Imagineu-vos que entre milers i milers de senyoretes us cercava precisament a vós.

— «Quin plaga! Atrevit! Em preneu per altra, jove!»—Ella, en realitat hauria volgut rebre'l d'una altra manera, però els seus recursos eren limitats.

Ell s'immutà relativament poc. Acostà una cadira a la taula de la noia prengué lloc i demanà una consumació igual a la de la senyoreta.

Mentre li ensenyava el paper de l'oracle i recia a fer se escoltar, un altre Vint-i-ú deixava anar davant del «Gambrinus» un xicot esverat, amb un paper desplegat als dits. Duia un vestit tallat de la mateixa tela color de rajola, i aparentava idèntic sotmetiment a l'atzar.

Ell va alçar-se de la taula, i provocà l'astorament de la noia amb una exclamació:

—Mala negada! Destins paral·lels. Quiha complicació!
 l'oracle
 S'avançà a rebre el nou vingut, li prengué el paper de ~~xxxxxxx~~ i el saludà amb aquestes paraules:

—Ja sé perquè veniu. Però heu fet tard. Ningú no podrà

el dret de la prioritat!

El nou vingut no era tan civilitzat i semblava disposat a derivar les coses per la violència:

-No són bones aquestes raons. No vull sacrificar el meu des
tí a una qüestió de puntualitat. Ens l'haurem de fer aquesta senyo
reta!

L'apaivagà de la millor manera possible i el convencé de co
fiar als daus la solució d'aquell enutjós afer. Pregaren a la noia
bonica que els permetés deixar-la sola uns moments i es dirigiren a
dintre, per demanar al taulell un equip ~~da~~ de daus.

Però la sort s'entossudia a no marcar diferències. Cada ve
gada que un d'ells llançava les peces, igualava el joc de l'altre.

Finalment decidíren tornar a sortir i demanar a la senyoret
que elegís.

Els esperava una gran sorpresa: un home vestit amb un trajo

color blau de mar, estava abraonat ~~xxxxx~~ damunt de la noia i li ~~havia~~
 el coll a eor què vols. Ella, amb la cara il·luminada de satisfacció,
 va maldar per obrir-li la mà closa. Un cop aconseguit, en tragué un ~~ta~~
 tercer paper de l'oracle i se l'amagà a la pitrera.

Els altres dos van ~~xxxxxx~~ anar-se'n passeig avall emmur-
 riats, amb les siluetes unides pel color de llurs trajos.

Pel camí, el nou vingut va dir:

-Proposo tornar al port i escanyar l'ocell de les profecies...

L'altre va ésser més serè:

-No, home, no sigueu brutal. Tinc una cosa millor: Ens farem te-
 nyir els vestit de color blau de mar.

Pere Calders.